

Toespraken naar gezegden van Jezus uit het Thomas Evangelie

1974 Poona

Resumé van de vijfde toespraak

Jezus zei tot hen:

*“Als je vast
zal je een zonde begaan tegenover jezelf;
en als je bidt
zal je veroordeeld worden;
en als je aalmoezen geeft
zal je je geest kwaad doen.*

*En als je naar een ander land gaat
en ronddwaalt door zijn landstreken,
en men ontvangt je,
eet dan wat ze je voorzetten
en genees de zieken onder hen,*

*want wat je mond in gaat
zal je niet bezoedelen,
maar wat je mond uitgaat
dat is het wat je bezoedelen zal.*

Dit is een heel vreemde uitspraak, maar hij is ook vol betekenis. Hij lijkt vreemd, omdat de mens *niet echt* is, hij leeft onwaarachtig. En daarom wordt alles wat hij doet onwaarachtig.

Als je bidt, bid je om de verkeerde redenen; als je vast, vast je om de verkeerde redenen – omdat je verkeerd bent. De vraag is dus niet, wat je moet doen om het goede te doen, de vraag is hoe je in wezen goed moet zijn. Als je wezen goed is, dan zal alles wat je doet automatisch goed zijn; maar als je wezen niet goed is, niet gecentreerd, niet authentiek, dan zal alles wat je doet verkeerd zijn.

Uiteindelijk hangt het *niet* af van wat je *doet*, maar van wat je *bent*. Als een dief bidt, zal zijn gebed verkeerd zijn, want hoe kan een gebed voortvloeien uit een hart dat bezig is iedereen te bedriegen – dat steelt, liegt, kwaad doet. Hoe kan een gebed ontstaan in het hart van een dief? Dat is niet mogelijk. Het gebed kan je veranderen, maar waar zal het gebed vandaan komen? Het komt van jou. Als je ziek bent, zal ook je gebed ziek zijn.

In religie is de basis niet wat je moet *doen*, maar wat je moet *zijn*. ‘Zijn’ wil zeggen je innerlijke kern, ‘doen’ wil zeggen je oppervlakkige handelingen aan de buitenkant. ‘Doen’ betekent je relaties met anderen, met de buitenwereld, en ‘zijn’ betekent jij zoals je bent, niet gebonden aan anderen, zoals je bent vanbinnen. Een mens kan inactief blijven, hij hoeft niet te doen, maar een mens kan niet zonder zijn – zijn is de essentie. Jezus, Krishna, Boeddha, ze spreken allemaal over zijn; en de tempels, kerken, moskeeën, organisaties, sekten, de zogenaamde goeroes en leraren en priesters, zij hebben het allemaal over doen. Als je het Jezus vraagt, dan zal hij het hebben over je zijn en hoe je het kunt transformeren. Als je het de paus in het Vaticaan vraagt, dan praat hij over wat je moet doen, over de moraal. De moraal houdt zich bezig met doen, religie met zijn.

Als je dat begrijpt, is deze uitspraak heel helder, heel nuttig.

Bekijk de uitspraak eens:

'Jezus zei tot hen: "Als je vast, zal je een zonde begaan tegenover jezelf..."'

En wij hebben altijd gehoord dat de religie je leert te vasten, en dat je wordt gezuiverd door het vasten! Ook de joden waren van streek: dat zijn opstandige uitspraken en hun hele moraal gaat verloren als je tegen de mensen zegt: "Als je vast zal je een zonde begaan tegenover jezelf". En Jezus zegt:

'...Als je bidt, zal je veroordeeld worden; en als je aalmoezen geeft, zal je je geest kwaad doen.'

Een heel vreemde uitspraak, maar vol betekenis. Jezus zegt dat je niets goed kunt doen, zoals je nu bent. De nadruk ligt op: wat je nu ook doet, zoals je bent zal alles verkeerd gaan. Kun je bidden? Je kunt naar de tempel gaan, dat is gemakkelijk. Kijk eens naar de mensen in de tempel die bidden: ze maken zichzelf alleen maar iets wijs, ze zijn geen gebed. En als je *vol gebed bent*, waarom zou je dan naar een tempel of kerk gaan? Waar je ook bent, daar is het gebed: je beweegt, je loopt – en dat is gebed! Je eet, je hebt lief – en het is gebed! Je kijkt, je haalt adem – en het is gebed. Omdat de hoedanigheid gebed er altijd is, het is als ademen. Dan kan er geen ogenblik zijn dat *niet-gebed* is. Maar dan is het niet nodig naar een tempel of een kerk te gaan. Kerken en tempels zijn er voor hen die de hoedanigheid gebed niet bezitten en die toch graag willen geloven dat ze bidden. Bidden is iets dat tot de *essentie* behoort en niet tot de *persoonlijkheid*. Je persoonlijkheid is dat wat je hebt gedaan, het is een relatie tot anderen. Essentie is wat je gekregen hebt – het heeft niets te maken met wat je doet, het is een gave van God. Bidden behoort tot de essentie; het is een hoedanigheid, niet iets dat je kunt doen.

Wat is *vasten*? Waarom vast men? Jezus spreekt over een diepgaande psychologische waarheid, en die waarheid is dat het verstand zich beweegt in de richting van *uitersten*; iemand die te veel in beslag wordt genomen door eten kan gemakkelijk vasten. Voor iemand die altijd een uitgebalanceerd dieet heeft gevolgd, is het bijna onmogelijk te vasten. Als je te veel eet, vorm je een te grote reserve, je verzamelt te veel vet. Dan kun je gemakkelijk vasten, omdat vet slechts

een reservoir is, een reserve. Vrouwen kunnen gemakkelijker vasten dan mannen. Als je om je heen kijkt naar mensen die vasten, speciaal de Jains, dan zal je tot de ontdekking komen dat op de vijf vrouwen één man kan vasten: dat is de verhouding. Het vrouwelijk lichaam hoopt meer vet op, het is gemakkelijker als je veel vet in je hebt, omdat je tijdens een vasten je eigen vet moet verbruiken. Maar als je mager bent en tenger – dat wil zeggen als je een goed afgewogen hoeveelheid hebt gegeten, alleen dat wat elke dag nodig is voor de werkzaamheden van het lichaam, en je niet te veel vet verzameld hebt – dan kun je niet vasten. Daarom vind je de cultus van de vasten altijd onder *rijke* mensen, nooit bij *arme*.

Het is opvallend dat een *arme* religieuze feestdagen viert, door een feestmaal aan te richten; en dat een *rijk* man het doet door te vasten. De Jains zijn de rijkste mensen van India, vandaar hun vasten. Maar een mohammedaan, een arme mohammedaan, of een arme hindoe, die richt een feestmaal aan op een religieuze feestdag, want hij heeft het hele jaar honger. Hij trekt nieuwe kleren aan en hij smult eens lekker en hij geniet, en dankt God. Dat is de religie van de arme.

Je verstand luistert naar een fundamentele wet: het beweegt zich heel gemakkelijk naar het tegenovergestelde, maar het houdt moeilijk het midden. *Evenwicht* is het moeilijkste voor het verstand, *uitersten* zijn altijd gemakkelijk. Als je te veel eet, kun je gaan vasten, omdat dat een ander uiterste is. Je

kunt je niet houden aan het juiste voedsel, het juiste dieet. Nee! Of de ene kant of de andere. Je verstand neigt altijd naar een uiterste. En als je naar een uiterste gaat, dan zal vroeg of laat het tegenovergestelde weer zinvol, aantrekkelijk worden, en dan moet je daarnaartoe. Jezus begrijpt dit heel goed. En hij zegt: *'Als je vast zal je een zonde begaan tegenover jezelf...'*

Wat is *zonde*? In de terminologie van Jezus is het het uiterste, gaan naar een uiterste is zonde. In het midden blijven wil zeggen boven de zonde te zijn. Waarom is het een zonde je naar een uiterste te begeven? Je naar een uiterste begeven is zonde, omdat je dan maar *de helft* gekozen hebt en de andere helft heb je ontkend, - en de waarheid is *heel*.

Het evenwicht gaat de zonde te boven. Je bent altijd een zondaar, als je niet in evenwicht bent. De idee van Jezus is dat iemand die te veel van deze wereld is, een zondaar is, maar als hij zich naar het andere uiterste begeeft, de wereld verwerpt, de wereld te sterk afwijst, dan is hij weer een zondaar. Iemand die de wereld aanvaardt, zonder het één of het ander te kiezen, stijgt er bovenuit.

Aanvaarding is transcendentie. Alleen in het midden kun je je op je gemak voelen. In een uiterste ben je altijd gespannen, bezorgd, angstig. Alleen in het midden, als je in evenwicht bent, is er geen angst, geen smart, je voelt je thuis; niets geeft je zorgen, want er is geen spanning. Spanning betekent het uiterste. Of je zit achter vrouwen aan en de gedachte aan seks speelt steeds door je geest, of je keert je tegen de vrouwen en ook dan speelt de gedachte aan seks steeds door je geest. Als je bestaat voor seks, dan is seks het enige in je geest, een mist.

Als je leven bestaat uit eten, dan zal je altijd aan voedsel denken. Als je vast, ook dan zal je voortdurend aan voedsel denken. En als je ergens voortdurend aan denkt, dan wordt het tot een last. De vrouw is geen probleem, de man is geen probleem – seks waaraan je altijd denkt is het probleem. Voedsel is geen probleem: je eet en daarmee is het uit: maar het altijd denken aan voedsel, dat is een probleem.

Als er zich voortdurend veel dingen in je geest bevinden, dan verspilt de geest energie; hij wordt duf, verveeld, zo beladen dat leven zinloos gaat lijken. Als de geest onbelast is, fris, dan ontstaat er intelligentie, dan bekijk je de wereld met heldere ogen, met een helder bewustzijn, onbelast. Dan is het hele bestaan prachtig – die schoonheid van God. Dan wordt het hele bestaan *extatisch*, ieder ogenblik ervan, ieder ogenblikje ervan is gelukkig. – Die zaligheid en extase is God.

God is geen persoon die ergens op je wacht; God is een openbaring in *deze* wereld. Als de geest stil is, helder, onbelast, jong, fris, maagdelijk – als je geest maagdelijk is, is *God overal*.

Maar hoe kun je je op je gemak voelen en ontspannen? Val niet van het ene uiterste in het andere. Jezus weet heel goed dat je verslaafd bent aan eten – ga niet vasten, dat helpt niet:

'Als je vast zal je een zonde begaan tegenover jezelf en als je bidt, zal je veroordeeld worden.....'

Wat is *gebed*? We denken gewoonlijk dat bidden betekent: iets vragen, klagen: je hebt wensen en God kan helpen om ze te vervullen. Je bidden is bedelen, maar bidden kan nooit bedelen zijn; bidden kan alleen maar dankbaarheid zijn. Maar dat is een groot verschil: als je gaat om te bedelen, is het gebed geen *doel*, het is slechts *middel*.

Maar bidden kan nooit een middel zijn, net zomin als liefde. Liefde is een doel: je hebt lief; niet voor iets anders: liefde in zichzelf heeft een intrinsieke waarde – je hebt gewoon alleen maar lief. Het is zulk een zegen. Het is geen middel tot één of ander doel, het is *het doel*. En bidden is liefde – je bidt eenvoudig en geniet ervan, zonder iets te vragen, zonder te bedelen.

Bidden zelf, innerlijk, is zo iets moois, je voelt je zo extatisch en gelukkig, dat je gewoon gaat en het goddelijke dankt dat hij je heeft toegestaan te zijn, dat hij je toestond adem te halen, dat hij je toestond te zien – wat een kleuren! Hij stond je toe gewaar te zijn. Je hebt het niet verdiend, het is een geschenk. Je gaat in diepe dankbaarheid naar de tempel, om je dank uit te spreken.

God loopt over van zijn liefde. Als je dit begrijpt, is er een hoedanigheid in je geboren: de hoedanigheid van *dankbaarheid*. Dan ga je eenvoudig naar hem toe om hem te danken, dan voel je alleen maar dankbaarheid. Dankbaarheid is gebed, en het is zo heerlijk om je dankbaar te voelen, daar valt niets mee te vergelijken. Bidden is het toppunt van geluk, het kan geen middel worden tot een ander doel.

Wat is je *liefde*? Omdat je door liefde begrijpen kunt wat er door gebed gebeurt. Heb je iemand lief – werkelijk lief? Heb je lief, of is er nog iets anders? Een wederzijds genot? Als je iemand liefhebt, heb je dan werkelijk hem lief? Schenk je je hart? Of exploiteer je de ander in naam van de liefde?

Als een ander je waardeert, als een mooie vrouw je waardeert, dan voelt je ego zich voldaan. Een mooie vrouw kijkt naar je op en voor het eerst voel je dat je een man bent. Maar als ze je niet waardeert, niet tegen je opkijkt, dan verdwijnt de liefde. Als een mooie man, een sterke man, naar je kijkt als een mooie vrouw, je voortdurend apprecieert, dan voel je je dankbaar, omdat je ego wordt voldaan. Dat is wederzijdse exploitatie – en je noemt het liefde.

Kijk eens naar mensen die elkaar liefhebben; ze zien er niet gelukkig uit – alleen in het begin was het fijn. Als de vis eenmaal gevangen is, zijn ze ongelukkig, dan hebben ze het gevoel gevangen te zitten. Het ego van de één wordt een gevangenis voor dat van de ander en beiden proberen ze te overheersen en elkaar te bezitten.

Liefde is niets anders dan een stap naar het gebed. Je moet leren. Als je een menselijk wezen kunt liefhebben, dan ken je een geheim. Dezelfde sleutel moet je gebruiken voor het goddelijke, maar miljoenen malen vergroot en vermenigvuldigd. Als je zonder ego bent, is er sprake van liefde. Dan geef je zonder vragen, zonder iets terug te vragen. Je geeft eenvoudig, omdat geven zo mooi is, er is geen sprake van een koop. Als er geen koop is, geen ego, dan vloeit de liefde – dan ben je niet bevroren, je smelt. Dit smelten moet je leren, want dan alleen kun je bidden.

Heb je er weleens op gelet wat

erbinen in je gebeurt, als je een bedelaar wat geeft? Doe je het uit vriendelijkheid of om je ego? Als je alleen in een straat bent en er komt een bedelaar aan, doe je dan anders dan wanneer er veel mensen toekijken?

Als je uit humaniteit geeft, geef je om een andere reden: je voelt ook de *verantwoordelijkheid*. Je voelt dat als iemand ellendig is je op de een of andere manier verantwoordelijk bent – omdat het geheel verantwoordelijk is voor de delen: 'Ik werk mee aan een maatschappij die bedelaars schept.' Je voelt: ik moet iets doen. En als je die bedelaar wat geeft, wil je niet dat hij je dankbaar is. Je zult hem eerder dankbaar zijn, als je uit humaniteit geeft, omdat je weet dat het niets voorstelt.

De maatschappij gaat door en jij hebt veel geïnvesteerd in die maatschappij die dat bedelen creëert. Je weet heel goed dat je deel uitmaakt van dat establishment waarin arme mensen bestaan, omdat de rijken niet kunnen bestaan zonder de armen.

Geef uit liefde, geef uit vriendelijkheid. Maar dan geef je niet iets aan een bedelaar, dan is het geen aalmoes, dan deel je doodgewoon met een vriend.

Er woonde eens een zenmeester in een hut op een afgelegen heuvel, mijlenver van de stad. Op een nacht met volle maan kwam er een dief binnen. De meester voelde zich erg bezorgd, omdat er niets te stelen viel, behalve een deken, en die droeg hij, wat moest hij doen? Hij werd zo ongerust dat hij, toen de dief binnenkwam, de deken vlak bij de deur legde en zichzelf in een hoek verborg.

De dief keek rond, maar hij zag de deken niet in het donker. Teleurgesteld stond hij op het punt weer weg te gaan. Daarom riep de meester: 'Wacht even! Neem die deken! En het spijt me, de nacht is koud, en er is niets in huis. Zeg het me de volgende keer als je weerkomt van tevoren. Dan zal ik ergens voor zorgen. Ik ben een arm man, maar ik zal er voor zorgen, dat er iets is wat je kunt stelen. Maar heb medelijden met me, anders voel ik me zo van streek: neem de deken – en zeg niet nee!' De dief kon niet geloven dat dit werkelijk gebeurde. Hij was bang; die man deed vreemd. Hij pakte de deken en rende weg.

Toen werd de dief gevangengenomen. Er werden hem andere misdaden ten laste gelegd en men vond ook deze deken bij hem. De deken was heel beroemd – iedereen wist dat hij van die bepaalde zenmeester was. Daarom moest de zenmeester naar de rechtbank. De magistraat zei: ‘Zeg dat deze deken van u is, dat is voldoende.’ De meester antwoordde: ‘Maar hij heeft hem niet gestolen, hij is geen dief. Dit was mijn geschenk, deze deken heb ik hem gegeven. Deze man is zo goed, hij aanvaardde hem. En dat niet alleen, zijn hart was vervuld van dankbaarheid voor mij.’

Jezus zei: ‘En als je aalmoezen geeft, zal je je geest kwaad doen’ – omdat je geeft om verkeerde redenen. ‘En als je naar een ander land gaat en rondtrekt door zijn landstreken, en men ontvangt je, eet dan wat ze je voorzetten en genees de zieken onder hen.’

Jezus zei twee dingen tegen zijn leerlingen: in de eerste plaats ‘wat ze je geven, neem het in ontvangst, stel geen voorwaarden.’

Het boeddhisme heeft zich sterk verbreid – bijna de halve wereld werd boeddhist; maar jainmonniken konden India niet verlaten, zodat Jains beperkt bleven tot dit land. De jainmonnik stelt zijn voorwaarden: een speciaal soort voedsel, dat op een speciale manier klaargemaakt is en dat hem op een speciale manier wordt aangeboden. Hoe zou hij dan het land kunnen verlaten?

Je moet je zonder voorwaarden te stellen in de wereld bewegen. Als je voorwaarden stelt, word je tot een last. Daarom kon het christendom zich als een vuur verspreiden: door de manier van doen van de leerlingen – ze stellen geen voorwaarden.

In de tweede plaats zegt Jezus maar één ding dat je moet doen: ‘... En genees de zieken onder hen.’ Hij zegt niet: ‘Onderwijs hen de waarheid.’ Nee, alleen maar: ‘Genees de zieken.’ Want hoe zou iemand die ziek is de waarheid kunnen begrijpen? Hoe zou hij de boodschap kunnen ontvangen als zijn ziel ziek is? ‘Wees dienaren, genezers – help de mensen genezen.’ Psychologisch gezien is iedereen ziek. Jezus zegt: ‘Wees therapeut, ga en heel hun geest.’ Als er veel tegenstrijdigheden zijn in de geest, dan is hij ziek, hij is als een dwaze menigte. Maar als er zich maar één ding in de geest bevindt, dan is die geheel – omdat door dat ene een kristallisatie plaats vindt. De geest zal ziek blijven, *zolang hij niet tot eenheid is gebracht*. Er zijn bepaalde momenten, waarop ook *jouw* geest tot eenheid wordt. Dat gebeurt soms bij toeval: op een morgen sta je op, het is vroeg, alles is fris en de zon is aan 't opkomen: alles is zo prachtig dat je geconcentreerd raakt. Je vergeet de markt, waar je heen moet, het kantoor, waar je naar toe moet, je vergeet dat je een vader, een moeder, of een zoon bent – je vergeet *deze* wereld. De wereld is zo fris, je gaat erin, je wordt één.

Wanneer de geest één is, uit zich een hogere hoedanigheid en de lagere komt tot rust. Het is als in een school: als de onderwijzer weggaat, wordt de klas een chaos; het is een menigte, een dwaze menigte. De onderwijzer komt de klas binnen – en plotseling verandert alles, een hogere macht is binnengekomen, de chaos verdwijnt. Jij bent net als een dwaze klas. Steeds als je geconcentreerd wordt, treedt er een hogere functie binnen.

Daarom zegt Jezus: “Heel.” Het woord ‘helen’ heeft dezelfde oorsprong als het woord ‘geheel’; en het woord ‘heilig’ heeft dezelfde oorsprong als helen en geheel. Heel iemand en hij wordt tot een geheel, en als iemand een geheel is, wordt hij heilig. Kunnen jullie zeggen ‘het centrum dat ben ik’? Het verandert ieder ogenblik: ‘s morgens ben je boos, ‘s middags heb je lief, dan denk je: ‘De liefde ben ik’, maar ‘s avonds ben je gefrustreerd en dan denk je: ‘De frustratie ben ik.’ Is er een centrum in je? Of ben je alleen maar een bewegende menigte?

Bekijk het op deze manier: er zijn drie niveaus van bestaan. Het ene bestaat uit voorwerpen, het is de objectieve wereld; alles om je heen, je zintuigen lichten je er over in - je ogen zien, je oren horen. De objectieve wereld is het eerste niveau van bestaan, en als je erin verloren gaat, stel je je tevreden met het

alle oppervlakkigste. Een tweede niveau bestaat er binnenin je, het niveau van de geest: gedachten, emoties, liefde, boosheid, gevoelens – dat is het tweede niveau.

Iedereen kan je lichaam kennen, niet je geest. De objectieve wereld is gemeenschappelijk bezit en dat is de wereld van de wetenschap. De wetenschap zegt dat dat de enige werkelijkheid is, omdat 'wij je gedachten niet kunnen kennen – niemand weet of ze er al of niet zijn.'

De buitenste laag, de eerste laag, de werkelijkheid aan de oppervlakte, schept de wetenschap. De tweede laag, van gedachten en gevoelens, schept filosofie, poëzie. Maar is dat alles? Materie en geest? Als dat alles is, kun je nooit gecentreerd zijn, want de geest is altijd een stroom. Hij heeft geen centrum: gisteren had je bepaalde gedachten, vandaag heb je andere, en morgen zal je weer andere hebben – hij is als een rivier, hij heeft geen centrum.

Maar er is nog een ander niveau van bestaan, het diepste. Er is nog een derde wereld, die van de religie en dat is de wereld van de *getuige* – hij die kijkt naar de gedachten, hij die kijkt naar de dingen.

En die ene is er een, er zijn er geen twee. Of je naar boosheid kijkt of naar liefde, de kijker blijft dezelfde. Of je bedroefd bent of gelukkig, dat maakt geen verschil, de kijker blijft dezelfde, de getuige blijft dezelfde. De getuige is het enige centrum, en de getuige is de wereld van de religie.

Als Jezus zegt: 'Ga en genees de mensen,' dan zegt hij: 'Ga, en geef hen hun centrum, maak hen tot getuigen. Dan zullen ze nooit meegesleept worden door de wereld, of door hun gedachten, ze zullen geworteld zijn in hun wezen.' En als je eenmaal geworteld bent in je wezen dan verandert alles, de kwaliteit verandert – dan kun je bidden.

Maar dan bid je niet om een verkeerde reden, dan zal je gebed een dankbetuiging zijn. Dan wil je schenken, en je zult niet geven ten bate van je ego, je zult geven uit medeleven. Je wilt geven omdat geven zo iets moois is en je zo gelukkig maakt. Dan kun je vasten, maar dan zal dat vasten geen geobsedeerdheid door voedsel zijn, dat vasten zal iets heel anders zijn.

'Jezus zei: "Beweeg je tussen het volk, eet wat ze je voorzetten en genees de zieken onder hen. Want wat je mond ingaat, zal je niet bezoedelen, maar wat je mond uitgaat, dat is het wat je bezoedelen zal.'

Deze uitspraak is vol betekenis. Hij betekent: Maak je er niet zo druk over of het eten wel zuiver is, of een *shudra* (een onaanraakbare) het heeft aangeraakt, of een menstruerende vrouw erlangs gekomen is en haar schaduw het heeft bezoedeld. Het gaat er niet om wat in je komt, maar wat van je uitgaat – omdat dat je kwaliteit *toont*; hoe dat wat in je komt door je wordt getransformeerd, daar gaat het om. Het doet er niet toe wat er ingaat. Als je gecentreerd bent in je wezen, zal alles wat in je gaat veranderen, worden getransformeerd; het neemt jouw zijnskwaliteit aan en komt naar buiten.

Denk er dus aan hoe je de dingen transformeert: als iemand je beledigt, voedt hij je met een belediging, maar dat bezoedelt je niet. Wat komt er nu uit je? Hoe transformeer je de belediging? Komt er liefde of haat uit je? Als je voortdurend denkt over wat er in je komt, dan ontwikkel je nooit de capaciteit-van-zijn om dingen te transformeren. Dan wordt alles uiterlijk: zuiver voedsel, dit soort voedsel en dat soort voedsel; niemand mag je aanraken, je bent een *Brahmin*, een zuivere ziel. Dan wordt alles nonsens! Het gaat er niet om wat er in je komt, het gaat er om dat je je herinnert dat je het moet transformeren.

Shankaracharya was eens in Benares en hij ging op een morgen naar de Ganges om ritueel te baden, omdat hij, volgens de oude gedachtegang van de Brahmanen dacht dat de Ganges je zuivert. Toen hij terugkwam raakte een *shudra*, een onaanraakbare, hem aan. Hij werd heel boos en zei: 'Wat heb je gedaan? Ik moet opnieuw gaan baden. Je hebt me bezoedeld.' En men zegt dat de *shudra* antwoordde: 'Dan is uw Ganges waardeloos, omdat als de Ganges u zuivert en u direct daarna, fris en gezuiverd aan komt lopen en ik raak u aan en u wordt daardoor bezoedeld – ik groter ben dan de Ganges!'

En de *shudra* ging voort: 'Wat bent u voor een soort kenner? Ik heb gehoord dat u zegt dat in iedereen de ene woont. Ik vraag u: Heeft de aanraking van mijn lichaam u bezoedeld? Zo ja, dan betekent dat dat mijn lichaam uw ziel kan aanraken. Maar u zegt dat het lichaam een illusie is, een droom, en hoe kan een droom de werkelijkheid aanraken? Hoe kan dat wat niet is, dat wat is, bezoedelen? Of, als u zegt dat niet mijn lichaam, maar mijn ziel u bezoedeld heeft, omdat de ene ziel de andere kan aanraken, ben ik dan niet *Brahma*, ben ik niet die ene waarover u praat? Vertel me dan eens wie u heeft bezoedeld?'

Shankara boog en zei: Nu heb je mij het juiste pad gewezen. Nu begrijp ik het: de ene bestaat, en wat in mij woont, woont ook in jou.' Toen probeerde Shankara zeer intensief te achterhalen wie die man was. Maar

hij slaagde er niet in; hij heeft nooit ontdekt wie die man was. Misschien was het God zelf, misschien was het de bron zelf – maar Shankara was getransformeerd.

Wat in je gaat, kan je niet bezoedelen, want wat er ook in je gaat, het gaat in het lichaam. Niets kan er in jou gaan, je zuiverheid is absoluut. Maar wat er uit je komt, dat draagt je kwaliteit, de geur van je wezen – dat toont iets. Als er boosheid uit je komt, toont het dat je innerlijk ziek bent; als er haat uit je komt, toont het dat je innerlijk niet heel bent; als er liefde, en medeleven en licht uit je komt, dan toont het dat je heelheid hebt verworven.

Ik hoop dat je deze vreemde uitspraak zult begrijpen. De waarheid is altijd paradoxaal, omdat je nog niet aan luisteren toe bent, je bent niet gecentreerd. Je begrijpt met je verstand en je verstand raakt in de war, verward, en het interpreteert – en dan wordt deze uitspraak gevaarlijk. Ik moet je zeggen dat deze uitspraak *niet* opgenomen is in *de canonieke* boeken van de bijbel. Hij is eruit gelaten – omdat hij gevaarlijk is. Toen Jezus sprak legden vele mensen zijn uitspraken vast en dit verslag is bewaard gebleven. Het is nog pas twintig jaar geleden gevonden in een grot in Egypte.

Christenen hebben de grootste organisatie; er zijn alleen al twaalf *lakhs* (meer dan een miljoen) katholieke priesters – er zijn duizenden en duizenden kerken over de hele wereld. Hoe kan die organisatie bestaan? Het gebeurt door giften. En als de christenen nu leren dat Jezus zegt: 'Geef niet, want als je geeft, zal je je geest kwaad doen...'? En die kerken zijn gemaakt om erin te bidden. En als de mensen dan te weten komen dat Jezus zegt: 'Bidt niet, want dan zal je een zonde begaan,' wie zal er dan komen om te bidden?

De uitspraak is niet opgenomen in de canonieke boeken, hij moet er uitgelaten zijn. Je kunt hem ook verkeerd begrijpen, maar als je kunt *voelen* wat ik zeg, dan zal je begrijpen. Hij keert zich niet tegen het gebed, hij is niet tegen vasten, niet tegen geven en delen – hij is tegen valse gezichten.

Het echte moet uit je *zijn* komen. *Je moet eerst veranderen* en getransformeerd worden, alleen dan zal alles wat je doet goed zijn.

Augustinus zei: 'Hebt lief! En dan zal alles wat je doet goed zijn.'

Liefde betekent, wees zonder ego! Liefde betekent, wees gecentreerd! Liefde betekent, blij gezegend!

Liefde betekent, wees dankbaar! *Leef door je zijn, niet door je daden.*

Laat de dingen vanuit je zijn komen. Leidt en controleer je daden niet, transformeer je zijn. Het gaat er niet om wat je doet, het gaat er om wat je *bent*.

Osho Poona, India

